

Circulaire toegangscontrole bezoekers aan de PI's

Citation for published version (APA):

Spronken, T. N. B. M. (1999). Circulaire toegangscontrole bezoekers aan de PI's. *Nieuwsbrief Strafrecht*, (9), 166-167.

Document status and date:

Published: 01/01/1999

Document Version:

Publisher's PDF, also known as Version of record

Please check the document version of this publication:

- A submitted manuscript is the version of the article upon submission and before peer-review. There can be important differences between the submitted version and the official published version of record. People interested in the research are advised to contact the author for the final version of the publication, or visit the DOI to the publisher's website.
- The final author version and the galley proof are versions of the publication after peer review.
- The final published version features the final layout of the paper including the volume, issue and page numbers.

[Link to publication](#)

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal.

If the publication is distributed under the terms of Article 25fa of the Dutch Copyright Act, indicated by the "Taverne" license above, please follow below link for the End User Agreement:

www.umlib.nl/taverne-license

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us at:

repository@maastrichtuniversity.nl

providing details and we will investigate your claim.

verwijzing door de Hoge Raad bij de strafmaat geen rekening zou houden met de daaraan voorafgaande uitspraak van het EHRM en de daarop gevolgde invrijheidstelling. Evenmin aannemelijk is dat bij een veroordeling de schadeloosstelling die door het EHRM is vastgesteld zou moeten worden terugbetaald, nu deze is toegekend wegens immateriële schade ten gevolge van de schending van het EVRM. Die schending wordt op zichzelf niet ongedaan gemaakt door een hernieuwde berechting na een geslaagde herziening.

Misbruik herziening?

Verder is er volgens de PG sprake van rechtsverwerking omdat Van Mechelen in de Straatsburgse procedure heeft gesteld dat herziening niet mogelijk is, althans zich tegen deze opvatting niet heeft verzet 'om zich vervolgens financieel te laten compenseren voor de geconstateerde inbreuk op het EVRM', en nadien niet meer met vrucht een beroep kan doen op diezelfde inbreuk teneinde aldus herziening van de veroordeling te krijgen. De PG verwijst hierbij naar een uitspraak van de Hoge Raad (HR 27 maart 1962, NJ 1962, 271), waarin wordt overwogen dat de aanvrager die herziening verzoekt op feitelijke gronden, strijdig met door hem bij eerdere aanvragen gestelde beweringen, zonder daarvoor een aannemelijke verklaring te geven, misbruik maakt van het rechtsmiddel van herziening en derhalve in zijn verzoek niet ontvankelijk is. Van Mechelen heeft hierop gesteld dat hij wat betreft zijn feitelijke verweer in alle instanties volstrekt consequent is geweest, namelijk dat hij onschuldig is. Dat het EHRM bij de vaststelling van de schadevergoeding is uitgegaan van de 'heersende leer' dat herziening niet tot de herstel mogelijkheden behoort, hoeft geen beletsel te zijn voor Van Mechelen deze kwestie toch nog eens aan de Hoge Raad voor te leggen. De Hoge Raad kan immers om gaan. Overigens acht Van Mechelen het cynisch dat hem door de PG misbruik van herziening

wordt verweten, door te suggereren dat hij het vooropgezette plan zou hebben gehad in de Straatsburgse procedure te stellen dat herziening niet mogelijk is, teneinde een schadevergoeding in de wacht te slepen, om vervolgens toch een herziening van de veroordeling te verzoeken. Eigenlijk heeft de Nederlandse overheid een volkenrechtelijke verplichting bij een schending van het EVRM te zorgen voor rechtsherstel c.q. een adequate schadevergoeding. Nu de Nederlandse rechtsorde niet in een specifieke regeling voorziet, moet Van Mechelen, wil hij volledig rechtsherstel krijgen, na acht jaren nog doorprocederen, het risico lopen van een eventuele hernieuwde veroordeling en wordt hem ook nog misbruik van herziening verweten.

Circulaire toegangscontrole bezoekers aan de PI's

Op 1 juli 1999 is een nieuw circulaire inzake de toegangscontrole van bezoekers van PI's in werking getreden (752556/99/DJI). Ingevolge deze circulaire dienen advocaten bij toegang tot een penitentiaire inrichting een geldig legitimatiebewijs én een Europees advocatenpaspoort (verkrijgbaar bij het Bureau van de Orde tegen betaling van f 30) te tonen. Het bezoek aan de penitentiaire inrichting wordt geregistreerd. Bij deze registratie moet het op 23 maart 1999 bij de Registratiekamer aangemelde privacyreglement in acht worden genomen. Dit reglement moet iedere bezoeker van de PI ter inzage worden gegeven.

Ingevolge art. 3 van dit privacyreglement heeft registratie tot doel:

- beveiliging van de bezoeker, dan wel personen werkzaam of gedetineerd in de inrichting;
- handhaving van de orde of veiligheid in de inrichting;
- voorkoming of opsporing van strafbare feiten; en

- tegengaan van gevaar voor vlucht, doelmatige organisatie van het bezoek en afhandeling van klachten daarover.

Van de bezoekende advocaat worden de volgende gegevens geregistreerd (art. 5):

- naam, adres, geboorteplaats;
- soort en nummer van het identiteitsbewijs;
- datum en tijd van gepland en gerealiseerd bezoek;
- naam van de bezochte persoon en diens verblijfsruimte en registratienummer, dan wel diens functie in de inrichting; en
- duur en reden van een bezoektzegging. Deze gegevens dienen uiterlijk een maand na afloop van het bezoek verwijderd te worden (art. 7 lid 2). Dit leidt slecht uitzondering als de orde en veiligheid van de inrichting in gevaar is gekomen, dan wel kan komen, en de gegevens relevant zijn voor een extern onderzoek, of als er een klacht over het bezoek is ingediend.

Geregistreerde gegevens mogen worden verstrekt aan:

- personen of instanties voor wie de toegang tot de gegevens noodzakelijk is ter uitvoering van een wettelijke verplichting;
- personen of instanties die verantwoordelijk zijn voor het onderzoek en de afhandeling van een incident dan wel dreigend incident, waaronder begrepen het achteraf onderzoek van een incident;
- personen of instanties die belast zijn met de afhandeling van een ingediende klacht omtrent het bezoek.

Verder bevat het privacyreglement nog enkele bepalingen met betrekking tot het recht op kennisneming door de geregistreerde van opgenomen persoonsgegevens en de correctie hiervan, en het beheer, de controle en de beveiliging van de registratie.

137

Zaak Van Mechelen; gronden voor herziening; gevolgen van een arrest van het EHRM waarin schending van het EVRM is vastgesteld; geen taak voor de rechter dienaangaande maar voor de wetgever
Hoge Raad 6 juli 1999, nr. 5176H (Mrs Haak, Corstens, Aaftink, Orië, Balkema)

Nadat de aanvrager in Nederland door het Hof te 's-Hertogenbosch onherroepelijk was veroordeeld tot langdurige gevangenisstraf wegens kort gezegd medeplegen van moord en diefstal met geweld, heeft het EHRM in zijn arrest van 23 april 1997 (NJ 1997, 635) schending door de Nederlandse rechter van art. 6 EVRM vastgesteld en bij arrest van 30 oktober 1997 (Nieuwsbrief Strafrecht 1997, nr. 24) aan de aanvrager een compensatie van f 30.000 toegekend. De aanvrager is vervolgens door de minister van Justitie strafonderbreking verleend en hem is daarna medegedeeld dat vanwege voormelde schending geen verdere tenuitvoerlegging van de gevangenisstraf zal plaatsvinden. Het op art. 457 lid 1 aanhef en onder 2 Sv gebaseerde verzoek tot herziening van de veroordeling van de aanvrager in Nederland, is gestoeld op de stelling dat, indien het arrest van het EHRM bekend was geweest, het onderzoek van de zaak destijds niet zou hebben geleid tot een veroordeling van de aanvrager door het Hof maar tot vrij spraak.

De Nederlandse wetgeving voorziet niet in een procedure die is bestemd als vervolg op een arrest van het EHRM waarin wordt aangenomen dat in een Nederlandse strafprocedure het EVRM is geschonden. De vraag of een rechterlijke beslissing in een bepaald geval een omstandigheid als bedoeld in art. 457 lid 1 aanhef en onder 2 Sv oplevert, laat zich niet in het algemeen beantwoorden doch is afhankelijk van de mate waarin in die beslissing in verwevenheid met feitelijke vaststellingen een oordeel wordt gegeven. Het EHRM heeft, lettend